

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μνήμη τῶν Αγίων Μαρτύρων Άδριανοῦ καὶ Ναταλίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ιστῶμεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὕχος δ'

Ως γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Τὴν ύπερτιμον ἄθλησιν, τὰ γενναία παλαίσματα, τῶν μαρτύρων ἔνδοξε θεασάμενος, αὐτομολεῖς πρὸς τὰ σκάμματα, ἀνδρείω φρονήματι, ἀφειδήσας τῆς σαρκός, δι' ἀγάπην τὴν ἔνθεον, ὅθεν ἥνυσας, τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ταπεινώσας, τὴν ὁφρὺν τοῦ ἀντιπάλου, Άδριανὲ καρτερώτατε.

Ταὶς είρκταις συγκλειόμενος, τοὶς βουνεύροις τυπτόμενος, τοὶς κλοιοὶς ἀοίδιμε βαρυνόμενος, καὶ τοὶς μοχλοὶς συνθλιβόμενος, σὺν πλείσι μάρτυσι, σὺν αὐτοῖς τῶν ἀγαθῶν, οὐρανίων ἐπέτυχες, ἐπαλείφουσαν, τὴν ὁμόζυγον ἔχων Ναταλίαν, τὴν Θεῷ πεποθημένην, Άδριανὲ γενναιότατε.

Τὸν Ἄδαμ ἡ ὁμόζυγος, Παραδείσου ἔξωρισε, συμβουλίᾳ ὄφεως, Ναταλίᾳ δέ, Άδριανὸν πρὸς Παράδεισον, πανσόφως εἰσήγαγεν, ίεραῖς προσλαλιαίς, νουθετοῦσα διδάσκουσα, τὰ ἐπίπονα, τῆς ἄθλήσεως φέρειν οὐρανίους, ἀντιδόσεις προξενοῦντα, καὶ αἰωνίζουσαν εὔκλειαν.

Δόξα... Ὅχος α'

Ἐφραὶμ Καρίας

Ζῆλος ἀνδρὸς εὐσεβοῦς, εἴλκυσε γυναίκα θεοφιλῆ, πρὸς παραίνεσιν φαιδράν, Άδριανὸς γάρ ὁ πανάριστος, Ναταλίας τῶν ῥημάτων ὑπαχθείς, ἄθλήσεως τὸν δρόμον ἐκτετέλεκεν, Ω γυναικὸς θεοφιλοῦς! οὐχ ὡς γὰρ Εὕα τῷ, Ἄδαμ ἦνεγκε φθοράν, ἀλλὰ ζωὴν ἄληκτον τῷ συζύγῳ προεξένησε, Ταύτην σὺν τῷ ἀνδρὶ ἐπαινοῦντες, βοήσωμεν Χριστῷ, Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταὶς πρεσβείαις τῶν Αγίων σου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἐκ τῆς ἀγίας εἰκόνος τῆς σῆς Πανάγραντε, ίάσεις ίαμάτων, χορηγοῦνται ἀφθόνως, τοὶς πίστει προσιοῦσιν, ὅθεν καμοῦ, τὰς ἀσθενείας ἐπίσκεψαι, καὶ τὴν ψυχήν μου ἐλέησον ἀγαθή, καὶ τὸ σώμά μου θεράπευσον.

Ὕ Σταυροθεοτοκίον

Σὲ τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτῆρ, ἡ σὲ ἀγνῶς τεκοῦσα, ὡς ἐώρα Θεέ μου, θρηνοῦσα ἀνεβόα, Τέκνον ἐμόν, φῶς τοῦ κόσμου γλυκύτατον, πῶς ἐπὶ ξύλου ὄρῳ σὲ τοῦ σταυρικοῦ, ὡς κακοῦργον ἀναρτώμενον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὕχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Πορφύραν ἐξ αἵματος τοῦ σοῦ, μάρτυς κατεφοίνιξας, στολὴν μεθ' ἡς τῷ Δεσπότῃ σου, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, νὺν συμβασιλεύεις, ἄθλων ταὶς λαμπρότησι, καὶ θείαις καλλοναίς σεμνυνόμενος, Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταὶς ψυχαὶς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραραίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Άδριανὲ μάρτυς τὰς ὁδούς, τῶν παθῶν ἔξέκλινας, τῷ σωτηρίῳ ἀγόμενος, δρόμῳ πανεύφημε, καὶ πρὸς τὰς ἀφθάρτους, μονὰς κατεσκήνωσας, σὺν πᾶσι τοὶς Χριστῷ πειθαρχήσασι, μεθ' ὃν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταὶς ψυχαὶς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοις Άγιοις τοὶς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Ω θαῦμα καὶνὸν καὶ ἀληθῶς, μέγα καὶ παράδοξον! πῶς Ναταλία ἡ πάνσοφος, τὸν ταύτης σύζυγον, πείθει ὑπομεῖναι, ἔιφη κατατέμοντα: τὶς εἶδε τι τοιοῦτον, τίς ἥκουσεν, ὃν πὲρ ἐκέκτητο, ὁφθαλμὸν βίου πρὸς θάνατον, ἐπεπόθει, προδοῦναι σωτήριον.

Δόξα... Ἡχος πλ. β'

Ω ζεῦγος ἄμωμον, καὶ ἐκλεκτὸν τῷ Κυρίῳ! ὃ πεποθμένη δυάς, καὶ πεφιλημένη Χριστῷ, ὡσυζυγίᾳ ἀρίστῃ καὶ μακαρίᾳ! Τὶς οὐκ ἐκπλαγὴ ἐν τούτῳ ἀκουτισθείς, τάς τούτων ὑπὲρ ἄνθρωπον πράξεις! πῶς τὸ θῆλυ ἡνδρίσατο κατὰ τοῦ πικροῦ τυράννου, καὶ τὸν ταύτης σύνευνον ἐνεύρωσε, μὴ ὑπενδοῦναι τοὶς δεινοῖς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πίστεως ἐλέσθαι, τὸ θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν, Ω θεοπλόκων ῥημάτων Ναταλίας τῆς σοφῆς! ὃ παραινέσεων θείων, τοὺς οὐρανοὺς διασχουσῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν θρόνον τοῦ μεγάλου βασιλέως, Ἀδριανὸν τὸν ἐνδοξὸν γνώριμον καταστη σασῶν! Ἀλλ' ὃ ξυνωρὶς ἀγία, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ ἵκετεύσατε, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν, πειρασμῶν ρυσθῆναι καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σὺ εἰς ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἵκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Αγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τρίμερος ἀνέστης

Ὥρωσά σε σταυρούμενον, Χριστὲ ἡ σὲ κυήσασα, ἀνεβόα, Τὶ τὸ ξένον ὃ ὄρῳ, μυστήριον Υἱὸς μου: πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγὲ:

Ἀπολυτίκιον Ἡχος γ' Θείας πίστεως

Ἄναφαίρετον ὅλβον ἡγήσω, τὴν σωτήριον πίστιν τρισμάκαρ, καταλιπὼν τὴν πατρώαν ἀσέβειαν, καὶ τῷ Δεσπότῃ κατ' ἵχνος ἐπόμενος, κατεπλουτίσθης ἐνθέοις χαρίσμασιν, Ἀδριανὲ ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἵκετευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυτις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωήχου, καὶ τῶν Αγίων ὁ παρών.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδὴ α' Ἡχος πλ. β' Ως ἐν ἡπείρῳ

Ἐν τῇ νυκτὶ μὲ τοῦ βίου ὑπνῳ δεινῷ συσχεθέντα πράξει, μετανοίας πρὸς τὸ φῶς, ὁ Θεὸς ἐξέγειρον εὐχαίς, τῶν μαρτύρων σου Χριστέ, ἵνα δοξάζω σε.

Ἀπὸ χειλέων σταζόντων τὸν γλυκασμὸν τῆς ἐνθέου γνώσεως, γλυκανθεὶς Ἀδριανέ, τὸν ἴὸν ἐξήμεσας τῆς πρὶν ἀγνωσίας ἀληθῶς θεομακάριστε.

Ἀνατολῆς λαμπροτέραν ἡλιακῆς, τὴν ψυχὴν ὡς ἔχουσα, τῆς ἀθλήσεως πρὸς φῶς, συνωθεῖς ὁμόζυγον τὸν σόν, Ναταλία, γυναικῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἡθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων, ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ωδὴ γ'

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ώς σὺ

Δεσμὰ φυγῶν εἰδωλικῆς, ματαιότητος μάρτυς, συνεδέθης τῷ πόθῳ, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὶς δεσμοὶς τῶν αὐτοῦ, ἀθλοφόρων, χαίρων ἐκοινώνησας.

Μοχλῶ τὰ σκέλη σιδηρῶ, συνθλαττόμενοι πάντες, ἀθλοφόροι Κυρίου, ἀσεβείας τὰ ὄστά, ὑπομονῆς τῷ μοχλῷ, καὶ ἀνδρείας, ὅντως συνετρίψατε.

Πυρὶ ἀγάπης θεϊκῆς, τὴν ψυχὴν φλεγομένη, τοῦ συζύγου ἐξήψας, τὸν ἔρωτα εἰς Χριστόν, τὸν πόθον τὸν τῆς σαρκὸς Ναταλίᾳ, τέλεον μιμήσασα.

Θεοτοκίον

Τοῦ θείου τόκου σου Ἀγνὴ πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα, Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Ο Είρμος

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἡχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τῶν μαρτύρων τοὺς πόνοις περιπλακείς, καὶ ἀνδρείως τὴν πίστει καθοπλισθείς, προθύμως ἀνέθηκας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου, καὶ τοῦ ἔχθροῦ κατέβαλες, τὸ θράσος τὴν χάριτι, Ἄδριανὲ παμμάκαρ, Χριστοῦ μάρτυρς ἔνδοξε, ὅθεν Ναταλίᾳ, ἐναθλοῦντα ὄρῶσα, ἐπήλειφε λόγοις σε, σωτηρίοις πανεύφημε, Διὰ τοῦτο βιώμεν σοί, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὺς ἔορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοί, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὃν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος, Οἴμοι! τὶ ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἅγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος: Τότε Δέσποινα, βοήθειά μου γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότατος, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλος σου ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτήν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ ἀδίκως ὑψούμενον, θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὄρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν πὲρ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἀβύσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοὺς δούλους σου, τοὺς ἀνυμνούσι σου πίστει, τὰ θεία παθήματα.

Ωδὴ δ' Χριστός μου δύναμις

Χριστὸν οἱ μάρτυρες, ἰσχὺν τιθέμενοι, τὸ ἀνίσχυρον θράσος τῶν διωκτῶν, ὅντως κατεπάτησαν, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, οὐρανόθεν ἐκομίσαντο.

Οἰκείοις αἷμασι, στολὴν ἐξύφανας, σεαυτῷ ἀφθαρσίας ἀποβαλῶν, τῆς φθορᾶς τὸ ἔνδυμα, καὶ τῷ Θεῷ Ἄδριανέ, μετὰ δόξης νῦν παρίστασαι.

Ἴχωρσι πάντοθεν, περιρρεόμενον, τῶν Ἅγιων τὸ αἷμα, μύρον Θεῷ, ὅντως προσενήνεκται, τὴν σηπεδόνα τῆς πλάνης, ἐκκαθαῖρον κραταιότατα.

Δολίοις ρήμασιν, Ἄδαμ πεπλάνηται, τῆς συζύγου, τοὺς σοὶς δὲ Ἄδριανός, πλάνης ἀπαλλάττεται, καὶ πρὸς Παράδεισον χαρά, Ναταλίᾳ εἰσοικίζεται.

Θεοτοκίον

Ως ὅντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοὺς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπαρθένε μυστήρια.

Ωδὴ ε' Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ

Δεκὰς διπλὴ ἡ τῶν ἀθλητῶν, οὖν ἀπλὴ τριάδι τῷ Χριστῷ νῦν συνδεόμενοι ἔλυσαν, δέσιν ἀσεβείας ὅντως ἀνίσχυρον, ἰσχὺν τῆς Τριάδος οἱ γενναιότατοι.

Ήλιος ὡσπερ μέσον ἐστῶς, ἄστρων φαεινῶν, Ἀδριανὲ τῶν σῶν συνάθλων ἀπήστραψας, φέγγος εὐσεβείας, τῆς ἀσεβείας ἀχλύν, διώξας καὶ φωτίσας κόσμου τὰ πέρατα.

Δρόσος ρήμάτων σου τῶν σεπτῶν, ἵαμα τῶν πόνων ἀληθῶς, τοῦ σοῦ συζύγου γεγένηται, ἀπογενομένων τὴ τῶν κρειττόνων στοργή, θεόφρον Ναταλία μαρτύρων σύσκηνη.

Θεοτοκίον

Τοὺς Θεοτόκον σὲ ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὑμνολογοῦντας διάσωσον, σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα, τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Ωδὴ σ'

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Χριστοῦ κυβερνώμενοι, τὴ παλάμη ἀβλαβῶς, τῆς ἀθείας πέλαγος, διήλθετε καὶ ὅρμω τῷ γαληνῷ, τῆς ἄνω λαμπρότητος, ἀθλητὰ τοῦ Κυρίου προσωριμίσθητε.

Ως ἄνθη μυρίζουσι, τῶν ἀγώνων σου σοφέ, τὰ ὑπὲρ φύσιν ἔπαθλα, καὶ γὰρ Θεοῦ ἐδείχθης, Ἀδριανέ, εὐδᾶς θυμίαμα, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων πυρπολούμενος.

Τῷ κάλλει τῆς πίστεως, ἡ ἀγία σου ψυχή, ὥραϊσμένη πάνσεμνε, καὶ τὸ κάλλος ζητοῦσα, ὡς ἀληθῶς, Χριστοῦ τὸ ἀμήχανον, Ναταλία τοῦ πόθου οὗ διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοὶς βροτοίς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ὄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Ο Εἰρμὸς

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοί, Ανάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἡχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Γυναικὸς θεόφρονος τοὺς θείους λόγους, ἐν Καρδίᾳ θέμενος, Ἀδριανὲ μάρτυς Χριστοῦ, ἐν τοῖς βασάνοις προσέδραμες, σὺν τῇ συζύγῳ τὸ στέφος δεξάμενος.

Ο Οἶκος

Καιρὸς ἐπέστη τοὶς πιστοίς, χαρμόσυνος ἡμέρα, Ἀδριανοῦ τοῦ θείου ἐνθέως εὐφρανθῶμεν, ἀναβοῶντες πρὸς αὐτόν, Μάρτυς τοῦ Κυρίου, ὁ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν σαφῶς ἀγωνισάμενος, καὶ στέφος οὐρανόθεν δεξάμενος τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ πάστης ἐπηρείας τοῦ ἀλλοτρίου ἡμᾶς ρύσαι πάντας, ἵασίν τε ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἐξαπόστειλον ἡμῖν, καὶ τὴν κηλῖδα πᾶσαν τοῦ νοὸς ἐκκάθαρον οὐρανόθεν, σὺν τῇ συζύγῳ τὸ στέφος δεξάμενος.

Συναξάριον

Τὴ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Αγίων μαρτύρων, Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Στίχοι

- Άδριανοῦ τέμνουσι χείρας καὶ πόδας
- Χεῖρες πονηρῶν, ὃν φονοδρόμοι πόδες.
- Ἐν τῷ βίῳ σύνευνος, ἐν δὲ τῷ πόλῳ
- Άδριανῷ σύσκηνος ἡ Ναταλία.
- Άδριανὸς τμήθη χείρας πόδας εἰκάδι ἔκτη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα οἱ συναθλήσαντες τῷ Άγιῳ Ἀδριανῷ ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Τέμνουσιν ἀνδρῶν εἰκοσιτριῶν ἄκρα,
- Τὰ τετράκις τοσαύτα χείρας καὶ πόδας.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, μνήμη τῶν Αγίων μαρτύρων Ἀττικοῦ καὶ Σισινίου καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰβιστίωνος.

Στίχοι

- Συσταδιοδρομοῦσιν ἀθληταὶ δύο,
- Ξίφους δραμόντες στάδιον κουφοδρόμως.
- Ῥψυθεὶς ύσσωπω δακρύων, Ἰβιστίων,
- Εὔθυμος εἰς ἄδακρυ χωρεὶς χωρίον.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, μνήμη ἑτέρου μάρτυρος Ἀδριανοῦ.

Στίχοι

- Ἀδριανὸν τμηθέντα κοσμήσει στέφος,
- Ἐν τῇ μεγίστῃ τῶν στεφάνων ἡμέρᾳ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰωάσαφ, νιοῦ Ἀβενῆρ τοῦ Βασιλέως.

Στίχοι

- Ζήλω τὰ βασίλεια Παμβασιλέως,
- Ὡκησεν υἱὸς γηῖνου βασιλέως.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ὁσιος Τιθόης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Οὐκ εἶχεν, οἷμαι, σάρκα Τιθόης ὅλως.
- Κὰν εἶχε, τήξας, οὐκ ἐὰ βρῶσιν τάφῳ.

Ταὶς τῶν Ἅγιων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμήν.

Ωδὴ ζ'

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον

Ἀκαθαιρετοι ώς πύργοι ἀνεδείχθητε, Σιὼν τῆς ἄνω μάρτυρες, ἐδαφίσαντες, ἐλεπόλεις πάσας τοῦ ἔχθροῦ, μοχλῷ τῆς ἀθλήσεως ὑμῶν, διὸ τιμῶμεν εὐσεβῶς ὑμῶν τὴν μνήμην ἀεί.

Βοηθός, Ἀδριανῷ ἡ Ναταλία ώς καὶ σύμψυχος, παρὰ Θεοῦ δεδώρηται, ἀνελκύουσα, ἐμπαρέντα τοῦτον τῷ βυθῷ, τῆς πλάνης καὶ πείθουσα βοῶν, Εὐλογητὸς εἰς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ώς πολύτιμον θησαύρισμα τοῦ μάρτυρος, τὴν χείρα θησαυρίσασα, οὐ προέδωκας, σωφροσύνης σου τὸν θησαυρόν, συλῆσαι Τοὶς σπεύδουσι Σεμνή, κυβερνωμένη τῇ χειρὶ τοῦ τῶν ἀπάντων Θεοῦ.

Θεοτοκίον

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμινος οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σήν, τὸ γὰρ θεῖον πὺρ σὲ μὴ φλέξαν, ὕκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βοῶν, Εὐλογητὸς εἰς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδὴ η'

Ἐκ φλογὸς τοὶς Ὁσίοις

Τῷ πυρὶ τῶν βασάνων ὄλοκαντούμενοι, ἀσεβείας τὴν φλόγα πᾶσαν ἐσβέσατε, αἴμασιν ὑμῶν, ἀθλοφόροι κραυγάζοντες, Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἵμάτων τῶν ἀθλοφόρων σου, ποταμοὶ ἰαμάτων κόσμῳ γεγόνασι, θάλασσαν δεινῶν, παθημάτων ξηραίνοντες, οὓς ἀνευφημοῦντες, Χριστὲ σὲ εὐλογοῦμεν.

Γυναικὸς θαυμασίας τὶς οὐ θαυμάσειε, τὸ πρὸς Κύριον φίλτρον, ὅπως ἐμίσησεν, ἔρωτα σαρκός, καὶ τὸν σύζυγον ἔπεισε, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι, Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη θεῖον ἐσκήνωσεν, δὲν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμὸς

«Ἐκ φλογὸς τοὶς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας, ἄπαντα γὰρ δράς, Χριστὲ μόνω τῷ βουλεσθαι, Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδὴ θ'

Θεὸν ἀνθρώποις

Μελῶν στρεβλώσεις δεινῶν ἐπίτασις, ξίφος οὐ πὺρ οὐ θάνατος, σαρκὸς ὁ ἐπίκηρος, τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης χωρίσαι νῦμᾶς, ἔνδοξοι ἀθλοφόροι, ὅλως οὐκ ἵσχυσεν, ὅθεν εἰς αἰῶνας, σὺν αὐτῷ ἀεὶ εὐφραίνεσθε.

Στρατὸς ἔχθροῖς πάσιν ἀπροσμάχητος, πόλις Θεοῦ, καὶ κατωχυρωμένον βασίλειον, κεκλεισμένος Παράδεισος ἄσυλος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, δῆμος θεόλεκτος, στῦλοι Ἑκκλησίας, ἀρραγεῖς μάρτυρες ὕφθητε.

Λαμπὰς θεόφωτος ἄστρα φαίνοντα, λύχνος ἡμῖν τὸ φῶς τῆς εὐσεβείας πυρσεύοντες, τοῦ ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα, τέκνα τῆς ἀνεσπέρου μακαριότητος, μάρτυρες ἐδείχθητε, Χριστοῦ σεβασμιώτατοι.

Πηγὴ ναμάτων πλήρης τοῦ Πνεύματος, καὶ ποταμὸς ἐνθέων, χαρισμάτων πληρούμενος, καὶ κρατὴρ ἀθλήσεως, προχέων κρουνούς, πέλαγος σωτηρίας, μάρτυρες ὕφθητε, ζάλης πειρασμῶν, παντοδαπῶν ἡμᾶς λυτρούμενοι.

Χοροὶς μαρτύρων Χριστοῦ πανεύφημε, παρεστηκως τῷ θρόνῳ, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, τοὺς τελοῦντας σὴν μνήμην περίσωζε, πίστει καὶ προθυμίᾳ, πάντων λυτρούμενος, τῶν παρενοχλούντων, πειρασμῶν ταὶς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Νεκροῖς ἀνάστασις νὺν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου, καὶ ἀρρήτου κυήσεως, Θεοτόκε πάνσεμνε, ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικειμένη, πάσιν ἔξελαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου, ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσεν.

Ο Εἱρμὸς

«Θεὸν ἀνθρώποις ἴδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾶ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ πάναγνε, ὥραθη βροτοὶς Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταὶς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Ἐξαποστειλάριον

Τοὶς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἄδριανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ ἀήττητος μάρτυρς, ως ἀθλητῶν ἐδραίωμα, παρ' ἡμῶν δοξαζέσθω, σὺν τῇ σεπτῇ Ναταλίᾳ, τούτοις τε συνεκλάμπει, μαρτύρων δῆμος Ἀγιος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, ὃν τὴν λαμπράν, ἐκτελοῦντες μνήμην τούτους ὑμνοῦμεν, καὶ γὰρ αὐτοὶ πρεσβεύουσι, τῷ Χριστῷ ὑπὲρ πάντων.

Θεοτοκίον

Σὲ προστασίαν ἄμαχον, καὶ φρουρὰν Παναγία, καὶ σκέπτην καὶ κραταίωμα, καὶ ἀπόρθητον τεῖχος, καὶ ἀρραγῆ σωτηρίαν, καὶ ὄχυρωμα θεῖον, ὁ κόσμος ἄπας κέκτηται, ἐν ἀνάγκαις, ποικίλαις, Ἄλλ' ὃ Θεοῦ, τοῦ παμβασιλέως Μήτηρ καὶ δούλη, σώζοις καμὲ τὸν δούλον σου, ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν Αἴνους, ιστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ὕχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου

Ἄδριανὲ γενναιότατε, τῆς τοῦ Δεσπότου φωνῆς, πληρωτῆς ἔχρημάτισας, κοσμικὴν τερπνότητα, ἀποθέμενος ἄπασαν, καὶ τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὅμων ἀράμενος, τῶν παθῶν τούτου κοινωνὸς γέγονας, ἐν ἀμφοτέροις γάρ, ὕφθης ὄντως δόκιμος, ὅθεν πιστοί, σήμερον γεραίρομεν, τὴν θείαν μνήμην σου. (**Δίς**)

Ἄδριανὲ καρτερώτατε, πελάγει τῶν αἰκισμῶν, συνεχῶς κυματούμενος, πηδαλιονχούσάν σε, σοῦ τὴν σύνοικον ἔσχηκας, καὶ πρὸς γαλήνης, δρμον ιθύνουσαν, τὴν ἄνω πόλει προσεμβιβάζουσαν, ἐν ἦ πανεύφημε, μάρτυρς αὐλιζόμενος, ὑπέρ ἡμῶν, πρέσβευε δεόμεθα, τῶν εὐφημούντων σε.

Μέχρι δεσμῶν καὶ στρεβλώσεων, καὶ τῶν μελῶν ἐκκοπῆς, καρτερῶς ἀνθιστάμενοι, τὰς ψυχὰς τῷ Κτίσαντι, ἀποδόντες εἰλήφατε, τὴν αἰώνιαν ὄντως ἀνάπαιασιν, καὶ τὴν ἀγήρω μακαριότητα, **Ω** ἡς ἐτύχατε, θείας ἀντιδόσεως παρὰ Χριστοῦ, μάρτυρες πανένδοξοι, σεβασμιώτατοι!

Δόξα... Ὅχος β'

Ο πάντα προγινώσκων Κύριος, ἀρρήτω προμηθεία σὲ μάρτυς, ώς εὗκαρπον κλῆμα προσήκατο, ξίφει μαρτυρίου ποικίλως τεμνόμενον, καρτερίας δαψιλοῦς ἐπιφέροντα καρπούς, ἐξ ὧν τρέφονται πιστῶν καρδίαι, τῶν εὐφημούντων σὲ πόθω, Ἀδριανὲ ἔνδοξε.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ὕχος β'

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ώς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.